

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **V. T. C.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2024, čj. OAM-429/ZA-ZA11-HA13-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2025, čj. 55 Az 14/2024-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je občanem Vietnamské socialistické republiky. Do České republiky přicestoval v roce 2002 za svým otcem. V České republice má manželku a 3 nezletilé děti, všichni jsou vietnamští státní příslušníci. V minulosti byl v České republice odsouzen za drogovou trestnou činnost. O mezinárodní ochranu žádá, protože má v České republice manželku a děti. Také má strach, protože se ve Vietnamu za drogy dává trest smrti.

[2] Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil. I krajský soud jeho žalobu zamítl. Zabýval se námitkou, podle níž žalovaný náležitě neodůvodnil neudělení humanitárního azylu. Tu neshledal důvodnou, neboť žalovaný se zabýval žalobcovou rodinnou sociální a ekonomickou situací. Úvaha žalovaného, že „pouze“ to, že má žalobce na území České republiky rodinu, není důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu. Dále se krajský soud zabýval námitkou, že žalovaný nevážil rozpor s mezinárodními závazky v případě žalobcova vycestování, a to zejména se závazkem respektovat soukromý a rodinný život. K té vysvětlil, že § 14a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, podle něhož se za závažnou újmu považovala situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, byl s účinností od 1. 7. 2023 vypuštěn zákonem č. 173/2023 Sb. V době, kdy žalobce požádal o mezinárodní ochranu a kdy bylo vydáno

rozhodnutí žalovaného, tak již účinná právní úprava neobsahovala ustanovení, jehož se žalobce v žalobě dovolával. Nad rámec toho poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS z 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS., ve kterém se rozšířený senát zabýval výkladem daného v ustanovení ve znění účinném do 30. 6. 2023. Ani podle těchto závěrů by žalobce se svojí námitkou nemohl být úspěšný. Krajský soud uzavřel, že žalovaný nebyl povinen (a ani oprávněn) podrobněji zkoumat, zda žalobcovy rodinné vazby k České republice neodůvodňují udělení doplňkové ochrany.

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. V ní namítal následující:

1. Krajský soud se nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14. § 14a a § 14b zákona o azylu.
2. Krajský soud nedostatečně a chybně posoudil žalobní námítky směřující vůči neudělení národního humanitárního azylu.
3. Je zřejmé, že v případě stěžovatele je dáno skutečné nebezpečí závažné újmy, proto mu měla být udělena minimálně doplňková ochrana dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[4] Žalovaný navrhl kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítnout, eventuálně zamítnout.

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Žádný z těchto důvodů není v posuzovaném případě dán.

[6] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74; či z 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, body 29-30). Krajský soud se s ohledem na formulaci žalobních bodů, kdy stěžovatel v dosti formulářové žalobě konkrétněji zmínil pouze nedostatečné posouzení jeho rodinných poměrů, a to v kontextu humanitárního azylu a doplňkové ochrany, zabýval pouze neudělením humanitárního azylu (body 18-23 rozsudku) a neudělením doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu (body 24-29 rozsudku). Takovým postupem, kdy se krajský soud s ohledem na formulaci žalobních bodů, nezabýval tím, zda žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav ve vztahu k dalším formám mezinárodní ochrany, se krajský soud nedopustil žádného zásadního pochybení, které by zakládalo přijatelnost kasační námítky.

pokračování

[7] Ostatní kasační námitky jsou již nepřípustné. Z judikatury správních soudů plyne, že stěžovatel zásadně musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné (usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, z 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43).

[8] Značnou část kasační námitky stěžovatele ohledně nesprávného posouzení věci z hlediska humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu tvoří citace judikatury týkající se udělování humanitárního azylu. Konkrétní tvrzení a argumentace však v kasační stížnosti chybí. Stěžovatel v návaznosti na citaci judikatury překročení správního uvážení sice tvrdí, ale nijak jej neodůvodňuje a nereaguje na podrobné závěry krajského soudu. Námitka ohledně nesprávného posouzení věci z hlediska humanitárního azylu je proto nepřípustná.

[9] Námitka stěžovatele ohledně nesprávného posouzení věci z hlediska doplňkové ochrany je také nepřípustná. Stěžovatel nijak nerozvádí, proč by u něj mělo být dáno skutečné nebezpečí závažné újmy. Takto formulovaná námitka je neurčitá a nereaguje na odůvodnění rozsudku krajského soudu, který vysvětlil, že ustanovení § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, které jediné by v kontextu rodinné situace mohlo být teoreticky relevantní, již nebylo v dané věci součástí účinného zákona, a poukázal i na závěry usnesení rozšířeného senátu čj. 7 Azs 186/2022-48.

[10] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 soudního řádu správního (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. září 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu

